

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/82/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714207395
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6714207395.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci navrhovateľky O. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B..U. XXXX/XX, XXX XX H., štátna občianka SR, zast. Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36 862 461, Horná 32, 974 01 Banská Bystrica proti odporcovi Slovenská republika za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava v konaní o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke 2.056,83 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 2.056,83 € od 12.3.2014 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 546,49 € pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh v sume 20 € a z trov právneho zastúpenia v sume 526,49 €, ktoré je povinný zaplatiť advokátovi navrhovateľky Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36 862 461, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd návrh z a m i e t a.

odôvodnenie:

Dňa 26.05.2014 bol na tunajší súd doručený návrh navrhovateľky zo dňa 23.05.2014, ktorým sa domáhala toho, aby súd zaviazal odporcu Slovenskú republiku konajúcu prostredníctvom MS SR zaplatiť jej titulom náhrady škody sumu 2.156,87 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % zo sumy 2.156,87 € od 12.3.2014 do zaplatenia ako aj nahradiť trovy konania, a to všetko do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Svoj návrh zdôvodnila tým, že dňa 3.5.2011 vydal vyšetrovateľ OR PZ Zvolen, Odbor kriminálnej polície uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011, na základe ktorého začal trestné stíhanie a zároveň navrhovateľke vzniesol obvinenie pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1, ods.3 Tr.zákona (ďalej len „TZ“), voči ktorému podala navrhovateľka dňa 15.5.2011 sťažnosť, keďže popierala spáchanie tohto trestného činu, ktorý jej bol kladený za vinu. Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen uznesením zo dňa 20.5.2011 č.k. 1Pv 252/11-3 zrušil uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia v časti týkajúcej sa vznesenia obvinenia a uložil vyšetrovateľovi povinnosť znovu vo veci konať a rozhodnúť, pretože považoval úkon vznesenia obvinenia za predčasný a nesprávny. Vyšetrovateľ OR PZ Zvolen po vykonaní ďalších vyšetrovacích úkonov rozhodol dňa 14.9.2011, keď vydal uznesenie ČVS: OR-303/OEK-ZV-2011, ktorým opätovne vzniesol navrhovateľke obvinenie zo spáchania zločinu sprenevery, voči ktorému navrhovateľka dňa 29.9.2011 podala sťažnosť, ktorú dozorujúci prokurátor OP Zvolen uznesením zo dňa 21.10.2011 ako nedôvodnú zamietol. V priebehu celého prípravného konania navrhovateľka trvala na tom, že trestný čin, ktorý je jej kladený za vinu nespáchala, poukazovala na nedôvodnosť trestného konania a absenciu dôkazov preukazujúcich spáchanie akéhokoľvek trestného činu jej osobou. Vznesenie obvinenia bolo založené len na subjektívnych vyjadreniach oznamovateľa trestnej činnosti. Aj napriek tomu bola voči nej dňa 9.2.2012 na Okresný súd Zvolen podaná obžaloba sp.zn. 1Pv 252/2011-20 a súdne

konanie bolo vedené pod č.k. 3T 22/2012. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 20.8.2012 č.k. 3T 22/2012-171 bola navrhovateľka podľa § 285 písm.b) Tr.poriadku (ďalej len „TP“) oslobodená spod obžaloby pre zločin sprenevery, pretože skutok nebol trestným činom. Oslobodzujúci výrok bol vyhlásený po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní dňa 20.8.2012 a proti tomuto rozsudku podal dňa 23.8.2012 prokurátor OP Zvolen v neprospech navrhovateľky odvolanie, pričom Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.1.2013 rozhodol o odvolaní prokurátora tak, že toto ako nedôvodné zamietol. Nadobudnutím právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 30.1.2013 č.k. 2To/131/2012 došlo k právoplatnému meritórnemu skončeniu veci a navrhovateľka bola spod obžaloby v celom rozsahu oslobodená. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ohľadne vedenia trestného konania navrhovateľka za nezákonné rozhodnutie považuje už samotné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.9.2011 s tým, že právoplatným oslobodením spod obžaloby bola preukázaná jej nevina a zároveň skutočnosť, že vznesenie obvinenia proti jej osobe nebolo zákonné. Pokiaľ ide o to, kto je oprávnený konať za Slovenskú republiku, v tomto konkrétnom prípade navrhovateľka vyjadrila názor, že v zmysle § 4 ods.2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je týmto orgánom MS SR. Tiež vyjadrila presvedčenie, že zodpovednosť štátu za škodu je založená vyššie uvedeným nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré vyvolalo potrebu obhajoby navrhovateľky v trestnom konaní a je nepochybné, že keby príslušné orgány už v skorších štádiách trestného konania správne posúdili skutkový a právny stav, museli by navrhovateľku zbaviť obvinenia, čím by nebol dôvod zabezpečenia obhajoby a vynaložiť na tento účel potrebné finančné prostriedky. Oslobodením navrhovateľky spod obžaloby bolo preukázané, že jej konanie nevykazovalo znaky trestného činu a zároveň aj to, že nielen vznesenie obvinenia ale aj podanie obžaloby boli nezákonné. Navrhovateľka využila svoje ústavne garantované právo na obhajobu a obranu v trestnom konaní a to aj prostredníctvom zvoleného obhajcu. Za týmto účelom navrhovateľka dňa 12.5.2011 s advokátom JUDr. Petrom Kočičkom, ktorý advokáciu vykonáva na účet a v mene spoločnosti Lion Law Partners s.r.o. zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, na základe ktorej sa advokát zaviazal vykonať pre ňu obhajobu vo vyššie uvedenej trestnej veci a navrhovateľka sa zaviazala zaplatiť odmenu spoločnosti v mene ktorej advokát koná za výkon obhajoby. Voči podanému uzneseniu o vznesení obvinenia ešte počas prípravného konania v trestnom konaní sa navrhovateľka účelne nechala obhajovať osobou znalou práva s teoretickými znalosťami práva a praktickými skúsenosťami s priebehom trestného procesu. Právo obvineného nechať sa obhajovať je predpokladom, že v trestnom konaní budú na obranu obvineného uplatnené všetky oprávnenia, ktoré obvinenému umožňuje zákon uplatniť tak, aby obvinený, ktorý je nevinný nebol odsúdený a v prípade, že sa obvinenie zakladá na pravdivých skutočnostiach obvinený nebol potrestaný prísnejšie ako by mal podľa zákona byť. Uplatnením práva na obhajobu Ústava SR a Tr.poriadok umožňujú, aby sa voči štátu, ktorý vznáša obvinenie a podáva obžalobu prostredníctvom policajta, vyšetrovateľa a prokurátora mohol obvinený brániť rovnocenným spôsobom. Navrhovateľka vyplatila advokátskej kancelárii dohodnutú výšku odmeny za vykonanú obhajobu (vrátane náhrady cestovného a náhrady za stratu času a DPH) v celkovej výške 2.156,87 € po právoplatnom skončení veci dňa 26.8.2013 na základe konečného vyúčtovania za jednotlivé úkony obhajoby. Účelnosť vynaloženia týchto peňažných prostriedkov potvrdzuje skutočnosť, že navrhovateľka bola na základe vykonaného dokazovania v súdnom konaní spod obžaloby súdom I.stupňa oslobodená. Skutočná škoda, ktorá na strane navrhovateľky vznikla predstavuje náklady obhajoby v trestnom konaní, ktoré navrhovateľka zaplatila advokátskej kancelárii, v mene ktorej konal jej obhajca a zároveň zodpovedá výške škody, ktorá bola navrhovateľke spôsobená nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody je daná vznikom úbytku v majetkovej sfére navrhovateľky, ktorý je vyčísliteľný v peniazoch, a ktorý by pri neexistencii nezákonného rozhodnutia nenastal. Navrhovateľka svoj nárok v súlade s ustanovením § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. uplatnila na príslušnom orgáne žiadosťou o predbežné prejednanie nároku zo dňa 3.9.2013, ktorá bola MS SR doručená 11.9.2013 a MS SR na podanú žiadosť reagovalo prostredníctvom podania označeného ako „ žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. - postúpenie žiadosti“ zo dňa 15.10.2013, keď tento orgán žiadosť prejednal a postúpil na vybavenie Generálnej prokuratúre SR. Odo dňa 11.9.2013, teda dňa doručenia žiadosti začala plynúť 6-mesačná lehota na uspokojenie nároku navrhovateľky v zmysle ustanovenia § 16 ods.4 zákona. Keďže príslušný orgán napriek uplynutiu tejto lehoty nárok navrhovateľky ani len čiastočne neuspokojil, uplatnila si navrhovateľka nárok na náhradu škody súdnou cestou, keď pred uplynutím tejto lehoty 11.3.2014 nastala splatnosť nároku navrhovateľky a nasledujúcim dňom po tomto dni sa dostal odporca do omeškania. Po právnej stránke navrhovateľka zdôvodnila svoj návrh odkazom na ustanovenie § 1 písm.a) , § 3 ods.1, § 4 ods.1 písm.b) , § 4 ods.2 , § 5 ods.1, § 6 ods.1, § 18 ods.1, § 18 ods.3, § 15 ods.1, § 16 ods.4, § 25

ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a tiež odkazom na ustanovenie § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka ako i § 3 ods. I nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Taktiež navrhovateľka poukázala na rozhodnutia NS SR a to 4mCdo 15/2009, Rc 35/1991, 1Cdo 53/1993-Rc 70/1994, 3Cdo 194/2010.

Dňa 18.9.2014 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie odporkyne SR konajúcej prostredníctvom MS SR zo dňa 11.9.2014, v ktorom okrem iného uviedla, že MS SR žiadosť navrhovateľky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody predbežne neprerokovalo, keď listom zo dňa 15.10.2013 upovedomilo jej právneho zástupcu o tom, že predmetná žiadosť bola postúpená na vybavenie Generálnej prokuratúry SR a ďalej vo veci nekonalo. Tiež považovali za potrebné uviesť, že navrhovateľka nikde v žiadosti, ani v žalobnom návrhu postup, či rozhodnutia súdov nenamieta. Naopak Okresný súd Zvolen ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici opätovne vo veci rozhodli tak, že ju spod obžaloby oslobodili, čím odstránili podľa navrhovateľky nezákonný stav spôsobený vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a následným podaním obžaloby na súd. Preto vznik škody v podobe trov vynaložených na obhajobu navrhovateľky nemožno v žiadnom prípade dávať do súvislosti s postupom, či rozhodovacou činnosťou súdu. S ohľadom nato, ako aj s poukazom na ustanovenie § 4 ods.3 v spojení s § 4 ods.1 písm.b), f) namietli, že v predmetnej veci MS SR nie je orgánom konajúcim v mene štátu. V tomto kontexte poukázali na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo 194/2010. K meritu veci uviedli, že majú zato, že prípadná škoda nevznikla v príčinnej súvislosti s postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ale v dôsledku krivého obvinenia poškodeného p. A. N., keď trestné stíhanie voči navrhovateľke bolo začaté na základe jeho trestného oznámenia ako jej bývalého zamestnávateľa, a ktorý opakovane v priebehu trestného konania vypovedal v jej neprospech. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok NS ČR sp.zn. 25Cdo 297/2009 zo dňa 31.8.2001, kedy súd ustálil, že zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 82/1998 Sb. nevylučuje prípadnú zodpovednosť inej osoby za škodu, ktorú vyvolalo trestné stíhanie, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa všeobecného právneho predpisu (Občiansky zákonník), či predpisu individuálneho. Taktiež uviedli, že navrhovateľka v žalobnom návrhu a rovnako aj v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jednoznačne ako titul pre uplatnenie nároku označila uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.9.2011, v dôsledku čoho namietli, že pri niektorých navrhovateľkou uplatnených úkonoch právnej služby nie je daný titul pre ich priznanie a vznik takýchto nákladov nemožno dávať do príčinnej súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 14.9.2011, pričom konkrétne sa jedná o prevzatie a prípravu obhajoby zo dňa 12.5.2011, sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 3.5.2011, účasť na výsluchu (O. J. od 13:00 h. do 14:20 h., účasť pri konfrontácii medzi N. a J.) vrátane štyroch režijných paušálov každý v sume 7,41 € a cesty vykonané dňa 12.9.2011 na trase Banská Bystrica-Zvolen a späť, a tiež náhrady za stratu času za cestu dňa 12.9.2011, na základe čoho je nedôvodná vyššie uvedená časť škody v podobe vyčíslenej náhrady trov konania. Vzhľadom k vyššie uvedenému žiadali, aby súd postupoval v zmysle § 43 ods.1 O.s.p. za účelom opravy žalobného návrhu navrhovateľky v časti označenia orgánu oprávneného vo veci konať za odporkyňu a v prípade neopravenia žalobného návrhu navrhovateľkou v súlade s § 104 ods.2 O.s.p. konanie zastavil a navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal. Zároveň si uplatnili náhradu trov konania.

Dňa 14.10.2014 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie navrhovateľky zo dňa 13.10.2014 k vyjadreniu odporkyne zo dňa 11.9.2014, v ktorom okrem iného uviedla, že pri určení orgánu oprávneného konať v mene štátu je potrebné vychádzať z ustanovenia § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely uskutočnenej zákonom č. 412/2012 Z.z. a z toho dôvodu nie je možné na prípad navrhovateľky aplikovať závery obsiahnuté v rozhodnutí NS SR sp.zn.3Cdo 194/2010. V prípade navrhovateľky škoda vznikla uznesením o vznesení obvinenia, ktoré vydal vyšetrovateľ PZ a nie prokurátor a toto uznesenie bolo priamo vykonateľné t.j. jeho právne účinky nastali bez ohľadu na ďalšie rozhodnutie príslušného prokurátora, a preto príslušný prokurátor v danom prípade nie je orgánom, ktorý navrhovateľke spôsobil škodu. Podľa jej názoru je potrebné aplikovať § 4 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z., keďže Okresný súd Zvolen predbežne prejednal podanú obžalobu a s ňou súvisiace spisy s uznal tým zákonnosť prípravného konania v danej trestnej veci, resp. § 4 ods.1 písm.a) bod 1 citovaného zákona. K argumentácii odporkyne k meritu veci uviedla, že z hľadiska príčinnej súvislosti nie je podstatné na podklade akých skutočností bolo trestné stíhanie začaté, keď orgány činné v trestnom konaní sú povinné zabezpečovať dôkazy a zisťovať všetky skutočnosti potrebné pre náležité objasnenie skutku a rozhodnutie o tom, či tieto predstavujú dostatočný podklad pre vznesenie obvinenia, resp. podania obžaloby. Ak sa týmito zásadami neriadia je potrebné ich postup považovať za nezákonný. V žiadnom prípade sa zodpovednosti za nezákonnosť trestného stíhania nemôžu zbaviť tým, že vychádzali zo subjektívnych tvrdení oznamovateľa, resp. poškodeného. Bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom

konaní pravdivosť tvrdení poškodeného overovať a zabezpečiť aj ďalšie dôkazy na preukázanie skutočnosti, že došlo ku spáchaniu trestného činu a tento spáchala navrhovateľka. Judikát prezentovaný odporkyňou nevyučuje zodpovednosť štátu za škodu v obdobných prípadoch len poukazuje na možnosť vzniku paralelnej zodpovednosti inej osoby. V ďalšej časti kde odporkyňa špecifikovala právne úkony pri ktorých uplatnenú škodu považujú za nedôvodnú, považovala navrhovateľka túto obranu za nepreskúmateľnú. Nemožno pochybovať o tom, že dôvodom voľby obhajcu zo strany navrhovateľky bola potreba zabezpečenia jej obhajoby v dôsledku vznesenia obvinenia a bez toho aby bolo voči navrhovateľke začaté trestné stíhanie, resp. vznesené obvinenie by k voľbe obhajcu a vynaloženiu nákladov na obhajobu nepristúpila t.j. možno hovoriť o priamej príčinnej súvislosti medzi týmito skutočnosťami. Všetky namietané úkony právnej služby boli zo strany obhajcu riadne poskytnuté.

Dňa 24.11.2014 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie odporkyne prostredníctvom ktorej koná Generálna prokuratúra SR zo dňa 18.11.2014, v ktorom okrem iného uviedli, že v mene Slovenskej republiky by nemala konať Generálna prokuratúra SR, ale Ministerstvo spravodlivosti SR, keď aj navrhovateľka za procesne spôsobilého konať v mene štátu označila MS SR a napriek tomu Okresný súd Zvolen zaslal žalobný návrh Generálnej prokuratúry SR. Navrhovateľka za titul na nárok na náhradu škody označila rozhodnutie vyšetrovateľa PZ v rozsahu uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré vydal vyšetrovateľ PZ, pričom toto uznesenie je predbežne vykonateľné a vyvoláva právne účinky voči obvinenému dňom jeho vydania bez ohľadu na jeho právoplatnosť, v dôsledku čoho nie je možné dospieť k záveru, že škodu navrhovateľke spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní (§ 4 ods.1 písm.f) zákona č.514/2003 Z.z.) a z uvedeného teda vyplýva záver, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu a navrhli, aby Okresný súd Zvolen v ďalšom konal s procesným zástupcom, ktorého navrhovateľka označila a to MS SR.

Dňa 12.2.2015 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie navrhovateľky zo dňa 11.2.2015 k vyjadreniu Generálnej prokuratúry SR, v ktorom okrem iného uviedla, že v celom rozsahu súhlasí s výkladom zákona a právnymi úvahami, ktoré podala Generálna prokuratúra prostredníctvom svojho zástupcu na pojednávaní dňa 14.1.2015 a teda navrhovateľka má zato, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu. Poukazujúc na znenie zákona, konkrétne § 4 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je orgán konajúci v mene štátu možné v danom prípade jednoznačne určiť. Napriek tomu, že nezákonným rozhodnutím je už samotné uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré je rozhodnutím vyšetrovateľa v prípravnom konaní a prokurátor v zmysle § 230 a nasledujúcich trestného poriadku vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonosti pred začatím trestného stíhanie a v prípravnom konaní, nato aby konajúcim orgánom v mene Slovenskej republiky bola Generálna prokuratúra SR nie je splnené kritérium podľa § 4 ods.1 písm.f) zákona č. 514/2003 Z.z. Z dikcie zákona jednoznačne vyplýva, že príslušnosť MS SR konať v mene štátu je založené ustanovením § 4 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z. je orgánom príslušným konať v mene štátu MS SR. K meritu veci uviedol, že pokiaľ zástupca Generálnej prokuratúry na predmetnom pojednávaní namietal, že príjmový pokladničný doklad zo dňa 26.8.2013 vo výške 2.156,87 € predložený navrhovateľkou nemá náležitosti v zmysle zákona o účtovníctve a môže sa jednať o simulovaný právny úkon urobený za účelom založiť toto súdne konanie, uviedla, že úvahy o simulovanom právnom úkone zásadne odmieta a odmena za obhajobu navrhovateľky v trestnom konaní, ktorá predstavuje žalobným návrhom uplatňovanú škodu bola zo strany obhajcu-advokátskej kancelárie Lion Law Partners s.r.o., v mene ktorej koná JUDr. Peter Kočíčka, riadne zaúčtovaná s tým, že obhajca za účelom úhrady odmeny vystavil navrhovateľke faktúru č.2013128 zo dňa 26.8.2013 splatnú 9.9.2013 znejúcu na sumu 2.156,87 € s DPH, ktorú zároveň doložili v prílohe.

Súd na pojednávaniach nariadených v tejto veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré doložili do spisu účastníci a to : uznesenie zo dňa 3.5.2011 z čl.11, sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 13.5.2011 z čl. 12 vrátane podacieho lístka z čl.13, uznesenie zo dňa 20.5.2011 z čl.14-15,uznesenie zo dňa 14.9.2011 z čl.16-17, sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 28.9.2011 z čl.18 vrátane podacieho lístka z čl.19, uznesenie Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 21.10.2011 z čl.20-21, obžalobu Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 9.2.2011 z čl.22-23, rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn. 3T 22/2012-171 z čl.24-27, odvolanie Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 23.8.2012 z čl.28, vyjadrenie obžalovanej k odvolaniu zo dňa 26.10.2012 z čl.29-30 vrátane podacieho lístka z čl.31, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.1.2013 z čl.32-35, zmluvu o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 12.5.2011 z čl.36, vyčíslenie náhrady trov konania z čl. 37, príjmový pokladničný doklad zo dňa 26.8.2013 z čl.38, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 3.9.2013 z čl.39-41 vrátane podacieho lístka z čl.42, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody -postúpenie žiadosti/vrátenie postúpených žiadostí

zo dňa 15.10.2013 z čl.43-44, faktúru č.2013128 zo dňa 26.8.2013 z čl.116, úradný záznam zo dňa 14.8.2012, oboznámil sa s prednesom právneho zástupcu navrhovateľa a povereného zástupcu odporcu ako i s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen 3T 22/2012, pričom zistil tento skutkový stav: Z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície vo Zvolene zo dňa 3.5.2011 súd zistil, že bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods.1 Tr.poriadku a súčasne podľa § 206 ods.1 Tr.poriadku vzniesol vyšetrovateľ obvinenie zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods.1,3 Tr.zákona voči O. J., nar. XX.XX.XXXX, sp.zn. ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011.

Zo sťažnosti zo dňa 13.5.2011 súd zistil, že O. J., nar. XX.XX.XXXX ako obvinená podala prostredníctvom svojho obhajcu Lion Law Partners s.r.o. sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 3.5.2011, keď bola podaná sťažnosť proti tomuto uzneseniu v časti týkajúcej sa vznesenia obvinenia pre nesprávnosť tohto výroku. Z pripojeného podacieho lístka vyplýva, že ako odosielateľ je tu uvedený právny zástupca navrhovateľky, ako adresát je tu uvedené OR PZ Zvolen.

Z uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 20.5.2011 č.1Pv 252/11-3 súd zistil, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen v trestnej veci vedenej na OKP PZ Zvolen pod sp.zn. ORP-303/OEK-ZV-11 pre zločin sprenevery rozhodla, že zrušuje na podklade sťažnosti podanej obvinenou uznesenie vyšetrovateľa v časti týkajúcej sa vznesenia obvinenia a vyšetrovateľovi uložila, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Z uznesenia OR PZ, OKP vo Zvolene, ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011 zo dňa 14.9.2011 súd zistil, že týmto uznesením vyšetrovateľ PZ vzniesol obvinenie O.A. J., nar. T.XX.XXXX pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1, 3 Tr.zákona.

Zo sťažnosti zo dňa 28.09.2011 súd zistil, že ju podala ako obvinená O. J., nar. T.XX.XXXX prostredníctvom svojho obhajcu Lion Law Partners s.r.o. proti uzneseniu zo dňa 14.9.2011, ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011, pričom žiadala, aby orgán rozhodujúci o tejto sťažnosti napadnuté uznesenie zrušil a trestné stíhanie voči nej zastavil, nakoľko sa skutok jej kladený za vinu nestal a ona sa nedopustila konania, ktoré je trestným činom. Z pripojeného poštového podacieho lístka súd zistil, že ako odosielateľ je tu uvedený právny zástupca navrhovateľky, ako adresát je tu uvedené OR PZ Zvolen, odbor kriminálnej polície. Zásielka bola prevzatá na poštovú prepravu dňa 29.9.2011.

Z uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 21.10.2011 č. 1Pv 252/2011-15 súd zistil, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen v trestnej veci obvinenej O. J. pre zločin sprenevery rozhodla tak, že sťažnosť obvinenej podanú dňa 7.10.2011 proti uzneseniu vyšetrovateľa OKP Zvolen zo dňa 14.9.2011 sp.zn. ORP-303/OEK-ZV-2011 ako nedôvodnú zamietla.

Z obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 9.2.2012 č.1Pv 252/11-20 súd zistil, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen podala na Okresný súd Zvolen obžalobu na obvinenú O. J., nar. XX.XX.XXXX, pretože si prisvojila cudziu vec, z ktorej bola zverená a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu, čím spáchala zločin sprenevery podľa § 213 ods.1, 3 Tr.zákona.

Z rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 20.8.2012 sp.zn. 3T 22/2012-171 súd zistil, že Okresný súd Zvolen na hlavnom pojednávaní dňa 20.8.2012 v trestnej veci obžalovanej O. J., stíhanej pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1,3 Tr.zákona rozhodol tak, že podľa § 285 písm.b) Tr.poriadku súd obžalovanú O. J., nar. XX.XX.XXXX oslobodil spod obžaloby pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1,3 Tr.zákona, pretože skutok, ktorého sa mala dopustiť nie je trestným činom.

Z odvolania Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 23.8.2012 č. 1Pv 252/11-34 súd zistil, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen v trestnej veci obžalovanej O. J. pre zločin sprenevery podala odvolanie v neprospech obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 3T 22/2012 zo dňa 20.8.2012. Z vyjadrenia obžalovanej k odvolaniu prokurátora zo dňa 23.8.2012 zo dňa 26.10.2012 súd zistil, že podala toto vyjadrenie prostredníctvom svojho obhajcu, pričom navrhla, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné a rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn. 3T 22/2012-171 zo dňa 11.7.2012 ako vecne správny potvrdil. Z pripojeného poštového podacieho lístka zároveň súd zistil, že ako odosielateľ je tu uvedený právny zástupca navrhovateľky, ako adresát Okresný súd Zvolen, zásielka bola prijatá na poštovú prepravu 5.11.2012.

Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.1.2013 sp.zn.2To 131/12 súd zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí dňa 10.1.2013 v trestnej veci obžalovanej O. J., stíhanej pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1,3 Tr.zákona konajúc o odvolaní Okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 3T 22/12 zo dňa 20.8.2012 rozhodol tak, že odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Tr.poriadku zamietol. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že v súhrne krajský súd konštatoval, že nebolo preukázané konanie obžalovanej, ktoré by naplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a v danej veci existujúce rozpory a pochybnosti o výške spôsobenej škody a subjektívnej stránke trestného činu sú takého charakteru, že je opodstatnené aplikovať procesnú zásadu in dubio pro reo a obžalovanú spod obžaloby oslobodiť.

Zo zmluvy o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 12.5.2011 súd okrem iného zistil, že bola uzatvorená medzi O. J., nar. XX.XX.XXXX ako klientkou a Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36 862 461 ako advokátom, pričom predmetom tejto zmluvy bolo dojednanie, že advokát sa počnúc dňom účinnosti tejto zmluvy zaviazal v mene a na účet klientky vykonávať obhajobu v trestnej veci OR PZ SR vo Zvolene, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011 pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1,3 Tr.zákona. Zároveň sa klientka zaviazala zaplatiť advokátovi odmenu v zmysle § 12 vyhlášky č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb podľa počtu skutočne vykonaných úkonov právnej pomoci za poskytnutú obhajobu s tým, že odmena bude splatná po právoplatnom skončení veci, v ktorej advokát vykonával právnu pomoc.

Z vyčíslenia náhrady trov konania súd zistil, že ako vec je tu uvedená O. J., obhajoba § 213/1,3 Tr.zákona, pričom ako odmena advokáta, náhrady a náklady aj s DPH celkom je uvedená suma 2.156,87 € keď táto suma má pozostávať z odmeny advokáta (základná tarifná odmena x úkony) s tým, že sú tu uvedené jednotlivé úkony s uvedením dátumu kedy malo dôjsť k ich uskutočneniu a sumy za jednotlivé úkony, pričom odmena advokáta vrátane k tomu prislúchajúcich režijných paušálov je spolu bez DPH v sume 1.698,73 €, z náhrady cestovného za vykonané cesty na trase Banská Bystrica-Zvolen a späť, (sú uvedené dátumy jednotlivých vykonaných ciest a k nim prislúchajúca základná náhrada za 1 km, cena za liter paliva, priemerná spotreba paliva na 100 km) vo výške 49,26 € a z náhrady za stratu času, ktorá predstavuje spolu sumu 49,40 € s tým, že sú tu uvedené dátumy jednotlivých vykonaných ciest, počet začatých polhodín a náhrada za každú začatú polhodinu, pričom odmena advokáta, režijné paušály, náhrada cestovného a náhrada za stratu času predstavuje spolu čiastku 1.797,39 € a 20 % DPH z celej sumy predstavuje čiastku 359,48 €.

Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 26.8.2013 súd zistil, že bol vystavený firmou Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36 862 461 kde ako prijatá čiastka je uvedená suma 2.156,87 € s tým, že táto čiastka bola prijatá od O. J., nar. T.X.XXXX a ako účel je uvedená úhrada faktúry č.2013128.

Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v zmysle ustanovenia § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. zo dňa 3.9.2013 súd zistil, že túto žiadosť podala O. J., nar. XX.X.XXXX prostredníctvom svojho právneho zástupcu Lion Law Partners s.r.o., a bola adresovaná MS SR, keď z pripojeného poštového podacieho lístka vyplýva, že táto poštová zásielka bola prijatá na poštovú prepravu dňa 9.9.2013 s tým, že ako odosielateľ je tu uvedený právny zástupca navrhovateľky a ako adresát MS SR, pričom v tejto žiadosti sú uvedené zhodné tvrdenia a skutočnosti uvádzané navrhovateľkou v žalobnom návrhu.

Z listu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.- postúpenie žiadosti/vrátenie postúpených žiadostí zo dňa 15.10.2013 súd zistil, že MS SR toto adresovalo Generálnej prokuratúre SR, v ktorom je okrem iného uvedené, že dňa 11.9.2013 bola MS SR doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žiadateľky O. J., nakoľko z predmetnej žiadosti vyplýva, že žiadateľka namieta nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011 zo dňa 14.9.2011 nie je daná príslušnosť MS SR pre prerokovanie žiadosti o náhradu škody a vzhľadom nato, že v predmetnom trestnom konaní bola podaná obžaloba je pre prerokovanie žiadosti podľa § 4 ods.1 písm.f) v nadväznosti na § 4 ods.1 písm.b) pod bodom 1 zákona č. 514/2003 daná príslušnosť Generálnej prokuratúry SR a s ohľadom nato v zmysle § 4 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. im v prílohe postúpili predmetnú žiadosť na vybavenie, resp. vrátili postúpené žiadosti. V záujme predchádzania prípadným „kompetenčným“ konfliktom zdôraznili, že žiadne rozhodnutie súdu v predmetnom trestnom konaní nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a titulom pre uplatnenie nároku môže byť výlučne uznesenie o vznesení obvinenia tak ako to uvádza žiadateľka vo svojej žiadosti.

Z faktúry č. 2013128 zo dňa 26.8.2013 súd zistil, že ako dodávateľ je tu uvedený Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36 862 461, ako odberateľ je tu uvedená O. J., dátum splatnosti 9.9.2013, dátum vzniku daňovej povinnosti 26.8.2013, označenie dodávky právna pomoc, faktúra vystavená celkovo na sumu 2.156,87 € s tým, že je fakturovaná odmena za poskytnuté služby právnej pomoci -obhajoba v trestnom konaní pre zločin podľa § 213 ods.1,3 Tr.zákona vedenej pred Okresným súdom Zvolen sp.zn. 3T 22/2012 a Krajským súdom Banská Bystrica sp.zn. 2To/131/2012.

Z úradného záznamu zo dňa 14.8.2012, ktorý mal byť vyhotovený v advokátskej kancelárii Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36 862 461 súd zistil, že v tento deň o 9:20 h. sa do advokátskej kancelárie dostavila O. J., nar. T.XX.XXXX v jej trestnej veci pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1,3 Tr.zákona, pričom bola oboznámená s doterajším stavom prejednávanej veci, klientke boli predložené pokladničné zošity poškodeného za rok 2007 a 2008, ktoré boli ním doložené do súdneho spisu s tým, že spolu s obhajcom preštudovali všetky uvedené zošity poškodeného a správnosť všetkých údajov v nich uvedených.

Z prednesu zástupcu odporcu na pojednávaniach súd okrem iného zistil, že trvajú na tom, že v tomto prípade má Slovenskú republiku zastupovať MS SR a nie Generálna prokuratúra SR. Je im síce známy právny názor vyslovený v niektorých obdobných veciach tunajším Krajským súdom v Banskej Bystrici, avšak poukázal v tejto súvislosti na ustanovenie § 4 ods.1 písm.b) zákona č. 514/2003 Z.z. s tým, že podľa jeho názoru nie je možné vyvodiť, že v prípade, ak nie je oprávnené za Slovenskú republiku konať MV SR v zmysle vyššie citovaného § 4 ods.1 písm.b), tak že by automaticky mala nastúpiť na zastupovanie v takomto prípade Generálna prokuratúra SR. Navyše poukázali na ustanovenie § 4 ods.1 písm.m) vyššie citovaného zákona, podľa ktorého ak je daná pôsobnosť konať viacerých orgánov, má konať za Slovenskú republiku orgán, ktorý si vybral navrhovateľ, v tomto prípade je to jednoznačne v žalobe uvedené MS SR. V rámci predbežného prerokovania nároku ani jeden z príslušných orgánov neuznal svoju pôsobnosť vo veci konať a preto podľa jeho názoru má sa vychádzať z toho, že je tu daná právomoc na zastupovanie daná na výber a v takom prípade sa má postupovať podľa § 4 ods.1 písm.m) citovaného zákona, resp. sa má konať s týmto orgánom v zmysle § 4 ods.2 citovaného zákona, ak by sa posúdilo, že v tomto prípade nie je možné určiť príslušný orgán. K samotnej žalobe uviedol, že podľa ich názoru nie je jednoznačne preukázaný vznik škody z dôvodu, že predmetný pokladničný príjmový doklad nemá náležitosti zákona o účtovníctve, keďže tam nie je uvedené číslo pokladničného denníka, ani to, či bola údajne suma zaúčtovaná a preto sa môže jednať o simulovaný právny úkon urobený iba za účelom založiť tento spor. Pokiaľ by aj súd dospel k záveru, že za Slovenskú republiku je oprávnená konať Generálna prokuratúra SR, podľa jeho názoru je súd oprávnený priznať navrhovateľke len účelne vynaložené náklady spojené so zastupovaním v predmetnej veci a za takto účelne vynaložené náklady nepovažujú poradu s klientom, keďže z ich skúseností v obdobných veciach vyplýva, že porady s klientom nevedú k úspešnosti v konaní a iba umelo navyšujú odmenu advokáta. V súvislosti s poradou s klientom rovnako namietli neúčelnosť nákladov spojených s cestovným a náhradou za stratu času. Tieto skutočnosti však uviedol iba z opatrnosti, pretože podľa ich názoru by súd mal návrh zamietnuť v celom rozsahu z dôvodu, že je síce správne pasívne legitimovaný účastník SR, avšak nie je zastúpený správnym orgánom.

Z prednesu právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní súd okrem iného zistil, že trvajú na tom, že nárok navrhovateľky je dôvodný tak do základu ako i výšky. Pokiaľ odporca spochybňoval, že bola skutočne predmetná odmena za poskytnutie právnej pomoci vyplatená zo strany navrhovateľky v jeho prospech, predložil súdu k nahliadnutiu originál pokladničnej knihy z roku 2013 kde je možné stotožniť originál predmetného pokladničného príjmového dokladu s fotokópiou, ktorá bola založená do súdneho spisu. Pokiaľ ide o zastúpenie SR v tomto konaní, zotrvali na svojom stanovisku a zároveň doložili do spisu rozsudok Okresného súdu Zvolen, resp. rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, kde sa súd vysporiadaval tiež s otázkou zastúpenia SR v obdobných prípadoch. Má vedomosť o tom, že prax súdov nie je v tomto jednotná a teda v konečnom dôsledku ponechal túto otázku na rozhodnutie súdu. Na otázku súdu aby sa vyjadril k porade, ktorá sa mala uskutočniť v rámci zastúpenia dňa 14.8.2012 a bola spochybňovaná protistranou teda o akú poradu sa jednalo, za akým účelom sa uskutočnila, resp. či je nejakým spôsobom jej priebeh zdokumentovaný, uviedol, že pokiaľ nie je klient vo väzbe, tak takéto porady sa pre účely výpočtu trov konania zaznamenávajú jednoduchým záznamom o vykonaní porady, ktorá sa uskutočňuje zväčša v jeho kancelárii. Má zato, že porada s klientkou bola vykonaná účelne z dôvodu, že podľa dátumu tejto porady vyplýva, že bola uskutočnená týždeň pred hlavným pojednávaním a teda bola na tejto porade pravdepodobne pripravená koncepcia vedenia hlavného pojednávania, resp. obhajoby na hlavnom pojednávaní. (Poznámka súdu : po prerušení pojednávania bol zo strany právneho zástupcu navrhovateľky do súdneho spisu krátkou cestou doložený úradný záznam zo dňa 14.8.2012 preukazujúci uskutočnenie predmetnej porady s klientkou). Na otázku súdu, z akého dôvodu sa na predmetnom príjmovom pokladničnom doklade nenachádza jeho číslo s tým, že túto otázku namietala aj protistrana, resp. či doklad pripojený k tomuto príjmovému pokladničnému dokladu v originály predstavuje jeho zaúčtovanie do účtovníctva s tým, že na tomto doklade sa už nachádza aj číslo pokladničného dokladu 126, právny zástupca navrhovateľky uviedol, že pravdepodobne je to tak, že táto „košielka“ predstavuje doklad o zaúčtovaní a tam sa už dáva aj číslo dokladu, je to vždy robené takýmto istým spôsobom aj pri iných príjmových pokladničných dokladoch. Na záver uviedol, že navrhovateľka zastáva názor, že odporca nevzniesol takú obranu, ktorá by zdôvodňovala zamietnutie návrhu a z tohto dôvodu žiadali, aby súd návrh návrhu v celom rozsahu vyhovel.

Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn. 3T 22/2012 súd zistil, že jeho súčasťou je aj vyšetrovací spis OR PZ , Odbor kriminálnej polície vo Zvolene, ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011 s tým, že tak v tomto vyšetrovacom spise ako i v trestnom spise tunajšieho súdu sa v origináloch nachádzajú doklady, ktoré boli vo fotokópiách ohľadne predmetného trestného konania doložené navrhovateľkou do súdneho spisu IOC 82/2014.

Podľa § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom k 31.12.2012 (ďalej len „citovaný zákon“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem 3.časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným rozhodnutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods.2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods.2 citovaného zákona v znení účinnom od 1.1.2013, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu MS SR.

Podľa § 4 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom od 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu,

b) MV SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ :

1./ prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2./ vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

f) Generálna prokurátora SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre), v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods.1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 15 ods.2 citovaného zákona, ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods.1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods.3 citovaného zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom (vyhláška MS SR č.163/2002 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 27b ods.1 -Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2009 citovaného zákona v znení účinnom od 1.1.2009 zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008.

Podľa § 517 ods.1 veta prvá Občianskeho zákonníka (ďalej len „ OZ“) dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods.2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k l.dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 21 ods.4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „ O.s.p.“) za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Na konanie štátneho orgánu a toho, koho zákon splnomocňuje na zastupovanie pred súdom sa vzťahujú ustanovenia odseku 1 písm.a), b), ods.2 a 3.

Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že návrh navrhovateľa je čiastočne dôvodný.

Z vykonaného dokazovania, konkrétne z listu adresovaného MS SR Generálnej prokuratúre SR zo dňa 15.10.2013-žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z.-postúpenie žiadosti/vrátenie postúpených žiadostí mal súd preukázané, že navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v mesiaci september 2013 tak MS SR ako i Generálnej prokuratúre SR, a tiež MV SR ako orgánom oprávneným zastupovať Slovenskú republiku. Aj v priebehu tohto súdneho konania ostala spornou otázka, ktorý štátny orgán je oprávnený v tejto veci konať za štát. Súd vychádzajúc aj z ustálenej rozhodovacej činnosti nadriadeného súdu si sám z úradnej povinnosti ustálil, ktorý štátny orgán má za Slovenskú republiku pred súdom konať, keďže mal zato, že nejde o nedostatok návrhu a zároveň nie je pre tento postup súdu potrebný návrh navrhovateľky, resp. jej súhlas, a preto bez toho aby vydával o tom osobitné procesné rozhodnutie začal vo veci konať s Generálnou prokuratúrou SR, hoci navrhovateľka v žalobnom návrhu označila ako orgán, ktorý koná za štát MS SR. Súd pri tom vychádzal zo znenia zákona č.514/2003 Z.z. v platnom znení t.j. v znení účinnom od 1.1.2013, nakoľko mal zato, že ustanovenia tohto právneho predpisu, ktorých účelom je posúdenie oprávnenia zastupovať štát v súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú procesný charakter s odkazom na vyššie citované ustanovenie § 21 ods.4 O.s.p., a nakoľko novela vykonaná zákonom č.412/2012 Z.z. nemá žiadne prechodné ustanovenia, všetky jej procesné ustanovenia je potrebné aplikovať od okamihu ich účinnosti t.j. od 1.1.2013.

V tejto súvislosti, avšak následne aj v súvislosti ohľadne výšky spôsobenej škody je potrebné uviesť, že navrhovateľka v žalobnom návrhu (viď strana 4, ako aj žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody str. 4 čl.súdneho spisu 40) jednoznačne ako titul pre uplatnenie nároku na náhradu škody označila uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.9.2011, ktoré považuje za nezákonné rozhodnutie, čoho dôkazom je, že bola spod obžaloby právoplatne oslobodená rozsudkom Okresného súdu Zvolen v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov došlo od 1.1.2013 k zmene (k spresneniu) vymedzenia pôsobnosti jednotlivých štátnych orgánov v zmysle ich kompetencie konať za štátu v prípadoch nárokov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Účelom zákona č.412/2012 Z.z. bolo (podľa dôvodovej správy a výsledkov pripomienkového konania k návrhu zákona) „ podľa poznatkov aplikačnej praxe precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie, pretože existovali prípady, kedy nebolo možné jednoznačne určiť zodpovedný orgán v trestnom konaní“, pričom z obsahu zákona č.412/2012 Z.z. vyplýva, že nepochybne došlo k zvýrazneniu postavenia prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podanej sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o podaní obžaloby príslušnému súdu z hľadiska určenia štátneho orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č.514/2003 Z.z.; preto aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt, oprávnenie MV konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala (z hľadiska prejednávanej veci) zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu, (v opačnom prípade je preto potrebné dospieť k názoru, že MV oprávnenie konať za štát nemá); preto v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, čo je aj situácia, ktorá zodpovedá súdnej veci, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry konať za štát

v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (z tohto hľadiska Generálnou prokuratúrou SR namietaný vnútorný rozpor medzi tým, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor a preto nemohol priamo spôsobiť škodu, je potrebné výkladom preklenúť tak, že prokurátor svojim aktívnym konaním, t.j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napríklad zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec; preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods.1 písm.f) zákona č.514/2003 Z.z. ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní; k spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že nevyužívajúc svoju kompetenciu ho nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu. Orgánom oprávneným konať v mene štátu tak v predmetnej veci nemôže byť ani MV SR, ani MS SR, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (§ 4 ods.1 písm.a) bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), ani nie je splnený predpoklad, že nie je možné určiť príslušný štátny orgán oprávnený konať v mene štátu § 4 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z. (vid' v tejto súvislosti aj rozsudok KS v Banskej Bystrici zo dňa 26.2.2014 sp.zn.17Co 984/2013-174).

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok:

1./ nezákonné rozhodnutie

2./ vznik škody

3./ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody pritom spočíva na poškodenom t.j. v súdnej veci na navrhovateľke.

V tomto konaní nebola medzi účastníkmi konania, bez ohľadu nato, ktorý orgán sa k podanému žalobnému návrhu vyjadroval ako orgán konajúci za Slovenskú republiku, sporná podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, za ktoré bolo navrhovateľkou označené predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.9.2011-uznesenie OR PZ, Odbor kriminálnej polície Zvolen, ČVS: ORP-303/OEK-ZV-2011.Pokiaľ ide o ďalšiu z podmienok a to vznik škody, túto navrhovateľka špecifikovala ako vynaložené trovy obhajoby vo výške 2.156,87 € za jednotlivé úkony advokáta vykonané v trestnom konaní a posledná podmienka t.j. preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody bola zo strany navrhovateľky preukazovaná nutnosťou úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov v súvislosti s jej trestným stíhaním. Oba štátne orgány t.j. MS SR ako i Generálna prokuratúra SR vo svojich vyjadreniach konajúc za odporkyňu Slovenskú republiku, namietali výšku škody v súvislosti s jednotlivými úkonmi, ktoré boli navrhovateľkou uplatnené z titulu odmeny advokáta-obhajcu, resp. príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, ktorá mala vzniknúť z titulu niektorých úkonov advokáta. Súd sa pritom nestotožnil s obranou odporkyne konajúcej prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR v tom zmysle, že za účelne vynaložené náklady spojené s obhajobou navrhovateľky v predmetnej veci nepovažujú poradu s klientom a s ňou súvisiace náklady na náhradu cestovného a náhradu za stratu času, keď jednak súd mal uskutočnenie tejto porady preukázané formou úradného záznamu zo dňa 14.8.2012 a zároveň z vyčíslenia náhrady trov konania bolo preukázané, že sa jednalo o jedinú poradu s klientom, teda nebolo preukázané, že by sa jednalo o umelé navyšovanie trov obhajoby a najmä bolo preukázané, že táto porada s klientom sa uskutočnila týždeň pred hlavným pojednávaním, v dôsledku čoho súd zastáva názor, že takúto poradu je nutné považovať za účelnú, keď obhajca za súčinnosti obžalovaného s ním musí prejednať taktiku obhajoby na hlavnom pojednávaní, prípadne zosumarizovať dovtedajší priebeh prípravného konania. Naopak súd nepriznal navrhovateľke nárok na náhradu škody uplatnenej z titulu odmeny advokáta za úkon zo dňa 13.5.2011-sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 3.5.2011 vo výške 92,63 € a s týmto úkonom súvisiaci režijný paušál vo výške 7,41 €, keďže navrhovateľkou bolo za nezákonné rozhodnutie označené uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.9.2011 a preto súd zastáva názor, že v tomto rozsahu nebola splnená 3.podmienka pre priznanie náhrady škody, t.j. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, v dôsledku čoho v tejto časti súd návrh navrhovateľky zamietol.

Súd posudzoval predmetnú vec pokiaľ ide o hmotnoprávne ustanovenia v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 s poukazom na prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2009 uvedené v § 27b citovaného zákona, v ktorom bolo jednoznačne uvedené, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do

31.12.2008 s tým, že u ďalších zmien tejto právnej úpravy absentovali prechodné ustanovenia a súd vychádzal zároveň zo zásady, že v právnom štáte by mal platiť zákaz pôsobenia právnych noriem do minulosti, keďže jedným z princípov právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok by mal byť zákaz spätného t.j. retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov.

Navrhovateľka sa domáhala priznania i úroku z omeškania zo žalovanej sumy, pričom súd navrhovateľke priznal nárok na úrok z omeškania z prisúdenej sumy, keďže mal preukázané, že odporca je v súdnej veci preukázateľne v omeškaní, keď žiadosť navrhovateľky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola príslušnému orgánu doručená dňa 11.9.2013, v dôsledku čoho sa uplynutím 6-mesačnej lehoty na uspokojenie nároku navrhovateľky dostal odporca do omeškania dňom nasledujúcim po uplynutí tejto 6-mesačnej lehoty, pričom úrok z omeškania bol navrhovateľkou uplatnený v zákonnej výške a v takejto výške bol následne aj súdom priznaný, keďže z údajov dostupných súdu bola výška základnej úrokovej sadzby ECB od 13.11.2013 do 10.6.2014 0,25%.

Podľa § 142 ods.3 O.s.p. aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Podľa §149 ods.1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov povinný zaplatiť ju advokátovi.

Navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu si v podanom žalobnom návrhu uplatnila náhradu trov konania s tým, že dňa 5.3.2015 bolo na tunajší súd doručené vyčíslenie trov konania zo dňa 4.3.2015, v ktorom vyčísliť náhradu trov konania v celkovej výške 655,34 € pozostávajúce z odmeny advokáta, režijných paušálov, cestovného, náhrady za stratu času vrátane DPH v sume 635,34 € a súdneho poplatku z návrhu vo výške 20 €.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, keď skúmajúc pomer úspechu a neúspechu navrhovateľky, resp. odporcu dospel k záveru, že navrhovateľka mala neúspech len v pomerne nepatrnej časti cca 5% a preto jej priznal náhradu trov konania v plnej výške vychádzajúcej z výšky súdom priznaného plnenia. Navrhovateľke súd priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 526,49 €. Pri určení trov právneho zastúpenia súd vychádzal z tarifnej hodnoty veci vo výške 2.056,83 € pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny. Pri tejto sume základná sadzba tarifnej odmeny predstavuje 91,29 € podľa § 10 vyhlášky MS SR č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Trovy právneho zastúpenia navrhovateľky, náhradu ktorých súd navrhovateľke priznal predstavujú za 4 úkony právnej služby :

1./ prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 13a ods.1 písm.a) vyhlášky vo výške 91,29 € a náhrada podľa § 16 ods.3 vyhlášky vo výške 7,81 € (uplatnená v tejto výške právnym zástupcom navrhovateľky)

2./ žaloba zo dňa 23.5.2014 podľa § 13a ods.1 písm.c) vyhlášky vo výške 91,29 € a náhrada podľa § 16 ods.3 vyhlášky vo výške 8,04 €,

3./ vyjadrenie zo dňa 13.10.2014 podľa § 13a ods.1 písm.c) vyhlášky vo výške 91,29 € a náhrada podľa § 16 ods.3 vyhlášky vo výške 8,04 €,

4./ účasť na pojednávaní dňa 4.3.2015 podľa § 13a ods.1 písm.d) vyhlášky vo výške 91,29 € a náhrada podľa § 16 ods.3 vyhlášky vo výške 8,39 €.

Taktiež súd priznal navrhovateľke náhradu cestovného v ňou uplatnenej výške 13,34 € za cestu na pojednávanie dňa 4.3.2015 na trase Banská Bystrica-Zvolen a späť OMV Volvo S 60, ktorého vlastníkom je v zmysle predloženého technického preukazu právnym zástupcom navrhovateľky Lion Law Partners s.r.o., EČV: BB 764 DR (počet prejetých km 52, základná náhrada za 1 km 0,183 €, spotreba litra na 100 litrov na 100 km 6,6 litra, cena za liter paliva 1,14 €), a taktiež priznal navrhovateľke náhradu trov konania z titulu náhrady stratu času v zmysle § 17 ods.1 vyhlášky v ňou uplatnenej výške 27,96 € za dve začaté polhodiny, každá vo výške 13,98 €, za cestu na pojednávanie dňa 4.3.2015, všetko zvýšené o 20% DPH vo výške 87,748 €. Taktiež súd priznal navrhovateľke náhradu trov konania z titulu zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh, ktorý bol uhradený formou kolkových známok v hodnote 20 € nalepených na prvopise žalobného návrhu.

Súd nepriznal navrhovateľke právo na náhradu trov konania za uplatnený úkon žiadosť o predbežné prerokovanie nároku vo výške 91,29 € bez DPH a s tým súvisiaceho režijného paušálu s odkazom na

ustanovenie § 18 ods.3 zákona č.514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods.1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)